

MY BUDEME CHODIT S TEBOU, BOŽE

*Každý jiný lid si chodí ve jménu svých bohů,
ale my budeme chodit ve jménu Hospodina, našeho Boha, navěky a navždy. (Mi 4:5)*

1. čtení: Matouš 25:1-13

Hlavní čtení: Micheáš 4:1-5

Milí bratři, milé sestry,

proroka Micheáše bychom mohli označit za mistra zvrátů. To, co zde Micheáš předvádí, je totiž obrat o 180 stupňů. Víte, jak končí třetí kapitola? Víte, jak zní její poslední verš? Je to děsivá zvěst!

- ¹² *Proto bude Sijón kvůli vám zorán jako pole, z Jeruzaléma budou sutiny, z hory Hospodinova domu návrší zarostlá křovím. (Mi 3:12)*

A najednou do té černočerné tmy probleskne světlo naděje. Micheáš se znovu nadechne a začne ve jménu Božím prorokovat zničenému Jeruzalému a zbořenému chrámu slavnou budoucnost.

- *I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit národy.*

I. CHCEME PŘICHÁZET KE KRISTU

Bratři a sestry, jak se k těmto výrokům stavíme? Jak těmto proroctvím rozumíme? Vykládáme je doslovně? Tedy: Očekáváme, že jednou Chrámová hora v Jeruzalémě vyroste a bude vyšší než Mount Everest? To bude nárůst o více než 8000 metrů! Vyhlížíme, že na té Chrámové hoře, kde už po staletí stojí Skalní dóm, tedy muslimská mešita, při svém příchodu Ježíš Kristus obnoví slávu židovského chrámu? Že se v něm znovu budou přinášet zápalné oběti Hospodinu? Očekáváme slavné dny, kdy celé národy budou konat poutě na tuto jeruzalémskou horu? Mnozí křesťané tvrdí, že toto všechno se v posledních dnech stane. Doslova a do písmene tak, jak to Micheáš předpověděl.

Já to nečekám. V souladu s reformátory a jejich pokračovateli jsem přesvědčen, že všechna starozákonní proroctví se buď už naplnila, nebo právě plní, nebo se jednou splní, a to v Ježíši Kristu. Starozákonní proroctví, která popisují budoucí události pozemsky, se v Kristu a na Kristu plní duchovně. Vždyť nás k tomu sám náš Spasitel vede: Abychom v něm viděli naplnění celého Starého zákona:

- *Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma. (L 24:27; viz také L 24:44-49)*

Micheášovo proroctví o vyvýšené hoře Božího domu se plní na Ježíši Kristu. Pán Ježíš je ten pravý Boží chrám. On sám je to pravé místo setkání Boha s člověkem. Při jeho prvním příchodu k němu proudily celé zástupy lidí. Skrze něj se mnozí setkali s Hospodinem, s jeho uzdravující mocí, s jeho láskou, s jeho odpuštěním a nabídkou nového života. Ale to byl jen skromný začátek. Pán Ježíš nám slíbil:

- *A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě. (J 12:32)*

Tedy: *Až budu pověšen na kříž, až vstanu z mrtvých, až usednu po pravici Boží, tehdy přitáhnu všechny k sobě.* A tento jeho slib se začal plnit už v Jeruzalémě, za apoštolů Ježíše Krista. Při jejich prvním kázání se obrátilo na 3000 lidí. (Sk 2) Oni sami nakonec z Jeruzaléma vyšli do okolních měst: K Židům, Samařanům a dokonce i k pohanům. Oni i jejich nástupci vedení Duchem svatým přinesli evangelium celému světu. Skrze kázání evangelia začaly celé národy proudit k Ježíši Kristu. A to se děje dál. A bude se to dít až do konce tohoto věku. Jak řekl Pán Ježíš:

- *A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec. (Mt 24:14)*

A že se to všechno naplňuje naprosto nepřírodně a zázračně, k tomu prorok Micheáš také odkazuje. No, řekněte: Kdo to kdy viděl, aby řeka tekla nahoru? Možná v Sovětském svazu... Ale že lidé budou proudit, doslova *téct nahoru* na tu Boží horu, to je velice prapodivný obraz. To je naprosto nenormální. Z pohledu tohoto světa je evangelium nenormální! Bůh, který se smilovává nad člověkem, přestože s ním člověk nechce mít nic společného, je nenormální. Kristus si k sobě táhne zástupy lidí, které by samy od sebe k němu nikdy nedošly. To není normální. To je Boží milost.

Bratři a sestry, dále slyšíme jasně, že pohanské národy se budou chtít učit od Hospodina. Nebudou chtít uctívat jiné bohy. Nebudou mít potřebu míchat víru v Krista s jinými vírami. To se dnes mnoha lidem nezamlouvá, protože by rádi přistupovali ke všem náboženstvím se stejnou úctou. Objektivně. *V každém náboženství je přece zrnko pravdy. A žádné z nich pravdu nevlastní.* Je to pravda! Já, jakožto křesťan

neznám celou pravdu. A tím méně můžu o sobě tvrdit, že ji vlastním. Ale na druhou stranu věřím, že Ježíš Kristus je ta jediná pravda, ta jediná cesta k živému Bohu, a tedy i ta jedinečná nabídka života. A kdo chce znát pravého Boha, musí jít za Kristem, musí žít s Kristem. Jinak se pravdy nikdy nedobere. Je to snad neuctivé vůči druhým lidem? Někdo to tak může nazývat. Já si spíš myslím, že to je vůči lidem laskavé: Zvát je k poznání té jediné pravdy, k poznání Ježíše Krista.

II. CHCEME SE UČIT OD BOHA

A Micheáš jde ještě o kousek dál. Tvrdí, že lidé budou prožívat vnitřní puzení jít blíž k Hospodinu. Slyšeli jste to?

- ² *Mnohé pronárody přijdou a budou se pobízet: "Pojďte, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my budeme chodit po jeho stezkách." Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma.*

Žádné vnější donucování. Žádný vnější nátlak. Lidé sami budou chtít. A budou se navzájem povzbuzovat. To je přece jedna z pravých známek skutečného obrácení ke Kristu, nemyslíte? *Já chci jít! A chci sebou vzít co nejvíce lidí.* Aby co nejvíce lidí poznalo, přijalo a uvěřilo v Ježíše. Aby co nejvíce lidí kolem mě mohlo také prožít záchranu z hříchu, nový život. Aby co nejvíce lidí prožilo naději na život věčný.

Bratři a sestry, my známe mnoho žalmů, které si židé prozpěvovali, když proudili v celých zástupech do Jeruzaléma na některý ze třech významných židovských svátků. Vzpomeňte jen na Žalm 122, který si broukali Petr s Janem v naší letošní dětské vánoční hře. Ale v posledních časech budou na Boží horu proudit pohanské národy. A jaký k tomu budou mít důvod? Snad přinášet Hospodinu oběti zápalné? Nikoli! Budou toužit po tom, aby je Bůh učil svým cestám. Aby je Bůh vyučoval, jak mají kráčet po jeho stezkách. Tedy jednoduše: Aby je Bůh sám učil žít s Bohem.

To nás vede k zamyšlení: Proč chodíme na bohoslužby? Proč přicházíme neděli co neděli do kostela? Abychom Boha chválili? Jistě. Abychom Bohu předkládali naše prosby? Samozřejmě. Ale především proto, abychom se od Boha učili. Abychom se od něj učili, jak správně máme za ním kráčet, jak s ním máme žít. Proto přicházíme na bohoslužby: Aby od Boha k nám přicházel jeho zákon, tedy jeho učení, jeho slovo. Abychom Božím pohledem upravovali ty naše pohledy, Božím smýšlením naše smýšlení, Božími prioritami naše priority. Kvůli tomu přece otcové zakladatelé postavili tento kostel tak, aby Boží vyučování bylo v centru dění, tedy uprostřed. Stůl Páně, na kterém leží Bible, z které se předčítá. Kazatelna, z které se Boží učení vykládá a aktualizuje. A na bohoslužby přicházíme i proto, abychom dostávali sílu z Ducha svatého jednat podle toho, co od Boha slyšíme. Protože Bůh není vysokoškolský profesor. On se neraduje, když jeho žáci pochopí jeho učení. Jemu nejde jen o teorii. Jemu jde o víc! O čisté učení a čistý život, který z jeho učení vychází.

A zase: Copak se Micheášova slova už do veliké míry nenaplnila? On byl Božími ústy, spolu s mnohými proroky. Ale kdo všechno slyšel Boží slovo z jeho úst? Desítky, maximálně stovky Židů. Zřejmě žádný pohan. Ale skrze Ducha svatého, skrze církve se rozšířilo Boží slovo do celého světa! V tolika jazycích si mohou lidé přečíst, jakými cestami mají chodit za Bohem, který je v Kristu zachraňuje. V současnosti je celá Bible (nikoli jen její části) přeložena do 724 jazyků, což umožňuje téměř 6 miliardám lidí číst slovo Boží v jejich rodném jazyce. Mně z toto lezou oči z důlků. Chtěl bych vidět Micheáše, co by na to říkal.

III. CHCEME BOŽÍ POKOJ NA ZEMI

A jaký to bude mít dopad, že se lidé budou učit Božím cestám? Micheáš předpovídá, že to má mít přímý vliv na jednání lidí s lidmi. Místo válek mír. Místo neúčinného zbrojení užitečné nástroje, které lidstvu pomohou s kultivací života. Místo bídy blahobyt. Místo nepřátelství a nenávisti přátelství a láska.

- ³ *On bude soudit mnohé národy, ztrestá mocné pronárody, i ty nejbližší. I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji.* ⁴ *Každý bude bydlet pod svou vinnou révou, pod svým fíkovníkem, a nikdo ho nevydělí. Tak promluvila ústa Hospodina zástupů.*

Co vidí Micheáš? Naprostou změnu poměrů ve světě. Už žádná příměří, už žádný dočasný klid zbraní, ale zničení zbraní. Zničení nástrojů smrti! Transformace na nástroje, které jsou prospěšné. Víte, že u hlavního sídla OSN v New Yorku je velká socha člověka s kladivem, který mlátí do meče, aby z něj učinil radlici? Pod tou sochou je napsáno heslo: *My překujeme své meče na pluhy.* Je to jistě krásný cíl. Ale bez Boha to nepůjde! Lidé sami od sebe, ze svých vlastních sil, nikdy skutečného míru nedosáhnou. Dokud se osoby, rodiny, obce, státy a národy nepůjdou k Bohu učit jeho cestám a chodit po nich, mír je pouhou iluzí.

Jen pokud se předchozí nepřátelé stanou bratry a sestrami v Kristu, kteří odložili své hříchy pod jeho křížem, jejichž nitro je obnoveno Duchem pokoje a lásky, jen tehdy je skutečný mír možný.

Víte, kdo to byl Micuo Fučida? Japonský letec, který vedl útok na americkou základnu Pearl Harbor. To on nařídil poslat kód „Tora, tora, tora“, kterým útok začal. Stalo se to 7. prosince 1941, 2. adventní neděli ráno. Základna byla zdevastována. 300 zničených letadel. O život přišlo více než 2400 amerických vojáků a 1000 jich bylo zraněno. Fučida byl za tuto vojenskou operaci vyznamenán samotným japonským císařem. A Spojené státy americké vyhlásily Japonsku válku. Miliony mrtvých vojáků i civilistů... A jak to za 4 roky skončilo? To už většinou víme. Jaderný útok na japonská města Hirošimu a Nagasaki. A následná kapitulace Japonska.

Tuto kapitulaci pokládal Micuo Fučida za zradu japonského lidu. A živil v sobě nenávist k vítězným Američanům. Nakonec se však setkal s Kristem. Nejprve skrze jednu dceru amerických misionářů, kterou během války Japonci umučili a ona vůči Japoncům necítila nenávist. Sama se o japonské válečné zajatce starala. Chtěla totiž pokračovat v díle svých rodičů: Obrátit Japonce k Pánu Ježíši. To Fučida nemohl pochopit. *Vždyť by nás měla nenávidět do konce života za smrt jejích rodičů. Měla by usilovat o jediné: O pomstu.* Další zlom přišel v roce 1948, kdy si Fučida přečetl vzpomínkovou knížku jednoho amerického letce, který byl zajat, vězněn a týrán Japonci. A v těchto nejhorších letech svého života se setkal s Ježíšem Kristem. Toho amerického letce zlomila prosba Ježíše Krista za jeho nepřátele, kterou volal z kříže:

- *Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.* (L 23:34)

A tak i on svým japonským věznilům všechno odpustil. Fučida byl zasažen těmito vzpomínkami. Byl zasažen evangeliem. Přečetl Bibli. A vydal svůj život Ježíši Kristu. Zbytek života pak kázal Krista ukřižovaného. Napsal více knih o své cestě víry. Jedna z nich má kouzelný název: *Z Pearl Harboru ke Golgotě.* Nakonec se i s tím americkým letcem, v té době už misionářem, Jacobem De Shazerem, setkal tváří v tvář. Z nepřátel na život a na smrt se stali sourozenci v Kristu.

Bratři a sestry, církev se jistě může a má angažovat tam, kde jde o světový mír. Mír mezi lidmi, skupinami lidí, státy a národy: To je úkol, k jehož zvládnutí musí přispívat i církev. Nesmí stát stranou. Musí apelovat na usmíření mezi lidmi. Musí se modlit k Bohu, aby daroval lásku a mír tam, kde se lidé nenávidí, ubližují si, a dokonce se zabíjejí. Na druhou stranu: Církev nikdy nesmí zapomenout, že lidé se stanou skutečnými bratry jen v Ježíši Kristu. Proto základní úlohou církve bylo, je a nadále zůstává zvěstování evangelia. Zvěstování té zprávy, že v Kristu se člověk usmířil s Bohem a Bůh s člověkem. Evangelium o tom, že teprve pod Kristovým křížem se z dvou nepřátel stávají přátelé. Co přátelé... Skuteční bratři, skutečné sestry. Zvěstování evangelia je prvořadý úkol, ta nejlepší cesta k dosažení pokoje a míru mezi lidmi.

A tak dnes naposledy vyslechněme Micheáše. Po těchto nadějných vizích, které se zčásti naplňují a zčásti se naplní až při druhém Kristovu příchodu, při nastolení Božího království, po těchto krásných vizích řekne jednu větu svým současníkům. Co máte dělat vy? Co máme dělat my, aby se tyto Boží vize naplňovaly?

- ⁵ *Každý jiný lid si chodí ve jménu svých bohů, ale my budeme chodit ve jménu Hospodina, našeho Boha, navěky a navždy.*

To je náš program pro dnešek i pro zítřek: Život s Bohem. Vždyť to je nejlepší pozvání pro druhé lidi: Když na nás uvidí, s kým hovoříme, komu se svěřujeme, od koho čekáme v životě pomoc a zastání, komu vyznáváme všechna naše selhání, koho se snažíme poslouchat.